

Monstermeisje

Storm

Het meisje zit te borduren in de torenkamer. Met kleine kruissteekjes werkt ze aan de D, de D middenin: GEDULD IS EEN SCHONE ZAAK.

Prinsessen horen prachtig te kunnen borduren, maar haar werk wordt nooit echt mooi. Haar vingers zijn te groot en te grof voor het kleine naaldje. Ze prikt zichzelf, de draad raakt in de knoop en haar steken zijn niet klein en netjes genoeg, volgens de brave dame Morsegat. Die zit aan haar tafel een nuttig boek te lezen, en toch ziet ze altijd alles wat het meisje doet.

‘Ogen op uw werk, prinses,’ zegt ze, elke keer als het meisje uit het raam wil kijken.

Vandaag dwalen haar ogen telkens af. Het waait buiten, de ramen klepperen onrustig. De lucht in de

verte is donker, de zee eronder wijd en leeg tot aan de horizon.

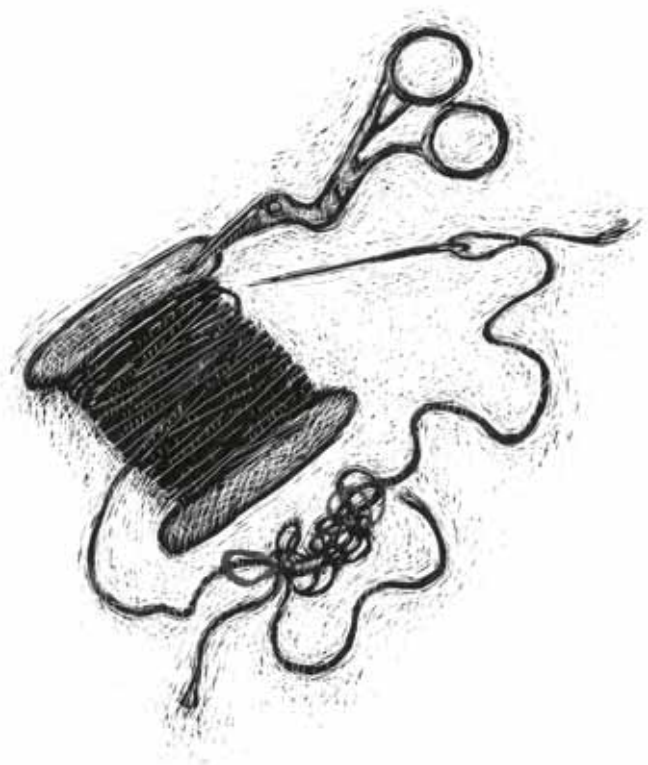
Op een dag zal daar een prins aan komen varen, weet het meisje. Een prins van ver die haar komt halen. Zijn zeil zo wit als zijn gebit, en zij mag met hem mee. Zijn rijk ligt ver over de zee, blauw z'n ogen, blauw z'n bloed. Dan ziet hij haar, dan kust hij haar. En dan, en dan...

En dan komt alles goed. Maar nu nog niet, natuurlijk. Ze is nog niet klaar om een prins onder ogen te komen, nog lange niet, nog lange niet. Hij zou zich doodschrikken.

Ze borduurt het laatste kruisje van de D en zucht als ze kijkt naar de letters die ze nog moet versieren met hartjes en bloemenkransen: de U, de L en de andere D, de I, de S, de E's daarna... Ze heeft meer taken dan er wolken zijn boven zee.

De wind blaast er nog meer aan, donderkoppig en grijs. In de verte bliksemt het al en de regen waait tegen de ramen. Ogen op je werk, prinses, zegt ze tegen zichzelf. En dan ziet ze iets.

Heel in de verte, in een zonnestraal die door de

wolken piept, glinstert een klein wit driehoekje. Het flappert en wappert en wordt omgebuiteld door de wind.

Ze wordt opeens helemaal zenuwachtig. Zou dat hem zijn? Nu? Vandaag? Ze legt haar naaldje neer.

‘**KIJK,**’ wijst ze. ‘**DAAR!**’

De brave dame Morsegat kijkt niet eens op uit haar boek.

‘Niet zo gillen. Een prinses spreekt zachtjes, prinses.’

‘**MAAR IK ZIE IETS!**’ Het meisje staat op, **GEDULD IS EEN SCHONE ZAAK** glijdt van haar schoot op de grond. ‘**DAAR VAART IETS!**’ Ze praat zo zacht mogelijk, maar toch vult haar stem de kleine kamer. ‘**EEN SCHIP!**’

‘Een schip? Welnee. Verbeelding, prinses.’

Natuurlijk is het verbeelding.

Vroeger, toen ze hier nog maar net woonde, zag ze in elke schuimkop een schip. Liep ze iedere keer met opspringend hart naar het raam. Daar is-ie dan, dacht ze. Eindelijk. En werd meteen blij en bang tegelijk.

Maar het was altijd iets anders: een golf, wat opspattend schuim, de gladde rug van een vinvis. Of, één keer per maand, het voorraadbootje. Nooit een schip, nooit een prins.

‘Op uw stoel, prinses. En raap uw werk van de grond. Zo komt er stof op.’

Gehoorzaam gaat het meisje zitten, maar haar ogen blijven kijken naar het raam. Het regent harder en de druppels trekken strepen op het glas. Erdoorheen lijkt het scheepje er telkens even wel te zijn en dan weer niet. Het zwoegt tegen de storm in. Ze ziet het zeiltje scheuren, het mastje knakken als een droge tak. Dan neemt een golf alles mee en is de zee weer leeg.

Als het haar prins was, dan is hij nu verdronken.

‘Och nee, prinses...’ De brave dame Morsegat is bij haar tafel komen staan en kijkt hoofdschuddend naar haar borduurwerk. ‘De D is veel te grof, zo lijkt het wel een B. GEBULD staat er. Ik weet niet wat gebuld is, maar een schone zaak is het natuurlijk niet. Haalt u maar uit en begin maar opnieuw.’

Het meisje neemt de naald weer op. De wind haalt nog eens adem en blaast om de toren.

‘Hu,’ rilt de brave dame Morsegat. ‘Hondenweer. We moeten onze avondwandeling maar uitstellen vandaag.’

Drenkeling

Die wandeling maken ze de volgende ochtend. Overslaan mag nooit, want wandelen is goed voor de spieren en de bloedsomloop, en elke dag een frisse neus halen is verplicht voor een prinses. Over het pad langs de toren lopen ze naar het strandje. Veel meer valt er niet te wandelen op het kleine eiland.

Het meisje steekt wel twee koppen boven haar begeleidster uit, dus zij ziet het het eerst. Er ligt iets bij de vloedlijn: een logge vorm, nog half in het water.

‘Hè get, een dode zeehond,’ zucht de brave dame Morsegat. ‘Als dat maar niet gaat stinken.’

Maar een zeehond is het niet, zien ze als ze dichterbij komen. Wijd uitgespreid, met armen, benen

ligt daar iemand op het strand. Zijn hemd plakt grijs van het vuil en groen van het wier aan zijn rug. Een van de mouwen is donkerrood.

Met drie stappen is het meisje bij hem. Haar voeten zakken diep in het zand. De kuilen vullen zich snel met zeewater.

‘Prinses! Nee! Niet aankomen!’ De brave dame Morsegat blijft liever op het pad. ‘Laat liggen, de zee neemt dat wel mee.’

Het meisje blijft staan bij het stille lichaam. Nee, een prins is het niet. Zijn haren zijn stoppelig, in zijn oor glinstert een ringetje en wat ze kan zien van zijn bruine armen is wild getatoeëerd. *Hartendief* leest ze. *Stormvloek*. De linker ligt in een vreemde knak.

‘Kom mee, prinses. De zee is wreed. Dat is nu eenmaal zo. Laat dat een les zijn.’ De brave dame Morsegat draait zich om en wil al teruglopen. ‘Kom, tijd voor uw aardrijkskunde.’

‘**MAAR HIJ ADEMT,**’ zegt het meisje. De borst van de man gaat op en neer en uit zijn mond komt gekreun. ‘**HIJ LEEFT NOG!**’

‘O hemeltje, nee toch?’ De brave dame Morsegat wil liever geen zand aan haar rokken en tilt ze hoog

op als ze met kleine stapjes dichterbij komt. ‘Kom er maar niet aan, prinses.’

Maar het meisje heeft zich over de man heen gebogen, pakt hem bij de schouders en trekt hem wat hoger op het zand. Omdat haar armen zo sterk zijn gaat dat gemakkelijk. Voorzichtig draait ze hem op zijn rug. Zandkorrels en baardstoppels bedekken zijn hals en wangen. Met zijn goede hand tast hij naar zijn bebloede mouw en kreunt.

‘Heeft u me niet gehoord? Het is niet onze zaak. Vooruit, mee naar binnen nu.’

Altijd doet het meisje wat de brave dame Morse-gat zegt, maar nu is het alsof ze haar niet hoort. Ze trekt haar roze vest uit en legt dat voorzichtig onder het gebutste hoofd. Het is een akelig kriebelvest, maar het ligt vast zachter dan het harde zand. Koel blaast de wind opeens onder haar hemd.

‘In ’s hemelsnaam, houd uw kleren aan!’ schrikt de brave dame. ‘Een prinses kleedt zich onder alle omstandigheden fatsoenlijk!’

In de zak van haar rok vindt het meisje de merklap van gisteren, **GEBULD IS EEN SCHONE ZAAK**. Daarmee dept ze zachtjes wat bloed weg. Het hoofd op het roze vest knippert met de ogen.

‘Laat toch!’ De brave dame Morsegat duwt haar hand weg. ‘U maakt het alleen maar erger. EHBO zit in mijn takenpakket, ik weet precies...’

De ogen gaan open, groot en bruin. Ze kijken het meisje recht in haar gezicht.

‘**DAG MENEER,**’ zegt ze verlegen. ‘**GAAT HET? HEEFT U PIJN AAN UW ARM?**’ Misschien kan ze hem optillen en naar boven dragen, misschien kan ze...

‘Waaah!’ Met een schorre gil klauwt de drenkeling zich door het zand van haar weg. ‘Gotsamme! Ik schrik me de pleuris!’

Ze schrikt van zijn schrikken. Van haar natuurlijk. Omdat zij een monster is. Lelijk en vreselijk.

Ze staat op, struikelt achteruit en rent terug naar de toren. Bonk bonk gaan haar voeten.

‘Hé!’ roept hij achter haar. ‘Wat, waar... Wacht effe!’

Ze wacht niet. Met twee treden tegelijk klimt ze de trappen op en slaat de deur achter zich dicht.

Boven staat ze een tijdje voor de spiegel.

Monster ziet ze. Monsterneus, monsterkin. Daaronder een monsterlichaam, dat als een veel te groot ding om haar heen zit. Dat telkens tegen

iets aan botst of dingen omstoot. Dat alleen in haar jurken en korsetten past als ze haar adem verinzuigt. Met nagels als klauwen, al vijlt ze ze nog zo vaak weg. En o, die haren overal. En de achterkant is beslist nog erger.

Ze is vreselijk, ze kan niet gezien worden.

Even was ze het vergeten, maar nu weet ze het weer.

Na een tijdje durft ze door het raam te kijken, half achter het gordijn. Ze ziet hoe beneden de man overeind is gekomen en wankel met de brave dame Morsegat meehinkt naar het voorraadschuurtje. Als hij omhoogkijkt, duikt ze weg.

Prinsesje

Haar arme ouders waren zich ook doodgeschrokken natuurlijk.

Het pasgeboren prinsesje paste in geen van de klaarliggende kanten jurkjes en in geen enkele wieg. Ze moest door twee lakeien versjouwd worden. Die

legden haar maar in een van de logeerbedden. Er waren toch geen gasten.

‘We kunnen nooit meer gasten ontvangen!’ hilde de koningin. ‘Niet met dát in huis. Ik zou me doodschamen...’

Ze stond met de koning te kijken naar de slapende bult onder het lakentje. Waar kwam het vandaan? Hoe was het zo gegroeid, dachten ze. Wij zijn toch heel normaal?

Ze keken voor de zekerheid nog eens naar elkaar.

Nee, niet te groot, niet te klein, en zeker niet harig of hoornig of raar.

‘En dan krijgen we zoiets,’ snikte de koningin. ‘Zo’n, zo’n...’

Ze zei niet ‘monster’. Maar ze dachten het wel, allebei.

‘Ach, zo erg is het vast niet,’ probeerde de koning. ‘Als je zo kijkt, een beetje door je oogharen, dan lijkt het al veel, is het al best... En het kan misschien nog wel goed komen, toch? Misschien groeit ze eroverheen?’

‘Natuurlijk komt het niet goed!’ De koningin was niet te troosten.

De gordijnen gingen dicht, het doopfeest werd afgeblazen.

‘Niemand krijgt haar te zien,’ snikte ze. ‘Niemand!’

Ontbijt

‘Niemand?’ De matroos kijkt over het water. ‘Is er niemand anders aangespoeld? Ben ik de enige?’

Zijn arm bungelt in de mitella die de brave dame Morsegat kundig heeft aangelegd. De wond is lelijk en op zijn enkel mag hij nog niet staan. Hij heeft geslapen op een meelzak in het schuurtje, een hele dag en een hele nacht, en nu staat hij daar aan hun strandje hinkend te vloeken.

Het meisje loopt langzaam over het pad dichterbij. Haar knieën wat gebogen, om kleiner te lijken, haar korset strak aangetrokken. Ze wilde liever niet naar buiten, maar regels zijn regels en de ochtendwandeling hoort er nu eenmaal bij.

‘Daar kunnen we niet van afwijken, alleen maar omdat we een ongenode gast hebben, prinses.’

De ongenode gast kijkt gelukkig niet naar het meisje. Hij staart naar het water, alsof hij verwacht dat daar toch nog iemand uit de golven op zal duiken. Dat gebeurt natuurlijk niet.

‘Helaas,’ zegt de brave dame Morsegat. ‘Wij hebben enkel u aangetroffen.’

‘Wel hel, donder en pokkenzooi!’

‘Kunt u zich misschien een beetje fatsoenlijker uitdrukken? Dit is geen taal voor de oren van een jong, ontvankelijk meisje.’

De matroos lijkt het niet te horen. Hij schopt hard in het water alsof hij de zee pijn wil doen, knakt door zijn verstuikte enkel en valt op zijn knieën in de branding.

‘Au! Godskrikke!’ Hij vloekt weer en spuugt een mond water uit. ‘Bill! Zak! Idioot! Had je roer recht gehouden!’

‘Kom mee naar binnen, prinses. Hier kunt u weinig goeds van leren.’

Het strandje ligt vol gladgeschuurde grijze stenen. De matroos raapt er een handvol van op en smijt ze de gezonken boot achterna. ‘Sjoerd! Korneel! Stomme idioten! Zit ik hier alleen!’

‘Hier past medeleven, prinses,’ onderwijst de brave dame Morsegat, als ze zich alweer omdraait om terug te lopen. ‘Het spijt ons oprecht dat u uw kameraden moet missen.’

‘Missen? Ik ga ze mooi niet missen!’ De matroos keilt nog een kei achter de andere aan. ‘Idioten waren het! Ontzettende stomkoppen! Allemaal!’

‘Als u straks de trap op kunt, is er boven ontbijt.’

‘Blij dat ze verzopen zijn!’ roept hij nog eens, maar het meisje ziet dat hij zijn ogen afveegt en zijn neus snuit in iets wits dat haar fout geborduurde merklap nog moet zijn.

Hij hoest een paar keer en spuugt nog eens in het water.

Dan wil hij wel ontbijt.

Aan tafel boven doet de matroos alles wat het meisje geleerd heeft om niet te doen: schrokken, slurpen, ongevraagd meer opscheppen. De brave dame Morsegat kan er weinig van zeggen, want hij is niet haar pupil. De blikken die ze hem toewerpt zouden het meisje ineen doen krimpen, maar de matroos eet rustig door.

Ze probeert niet te veel naar hem te kijken en houdt haar ogen op haar eigen bord.

Prinsessen eten maar kleine beetjes. Blaadjes sla. Plakjes tomaat. Eenmaal per week een zachtgekookt eitje. Ze heeft altijd honger. En toch is ze nog steeds veel te zwaar en moet ze haar adem elke dag verder inzuigen om haar korset dicht te rijgen. Maar ademen is minder belangrijk dan een mooie taille, en die van een prinses hoort nu eenmaal wespmaal te zijn.

De matroos werkt in één keer de hele maandvoorraad eieren naar binnen en veegt zijn mond af aan het tafellaken. Dan pas kijkt hij op van zijn bord.

‘Waar ben ik eigenlijk?’ zegt hij. ‘Wat doen jullie hier, in het midden van...’ Hij staart uit het raam. ‘Van helemaal niks?’ Moeizaam staat hij op en hinkt een rondje door de kleine torenkamer, langs tafels en lessenaars, de bergkast, de muren met planken vol prenten, naaimandjes, leerzame boeken:

Alles wat een jong meisje weten moet en mag

Lichaamsoefeningen en diëten

De Zeven Deugden en hun Toepassingen

Prinses

‘Zeven deugden,’ mompelt hij. ‘Toe maar. De zeven zeeën, die ken ik. De Zwarte, de Rooie, de Grote, de Stille...’

‘Wat interessant.’ De brave dame Morsegat begint de borden op elkaar te stapelen. ‘Misschien kunt u tijdens de aardrijkskundeles eens aanwijzen welke plaatsen u bezocht heeft.’

‘Tuurlijk, ik ben overal weleens geweest.’ Hij kijkt naar het meisje dat naar haar bord kijkt. ‘En ik dacht dat ik alles ook al weleens gezien had...’

‘Maar niet nu, helaas. We hebben zoals altijd een druk programma.’

‘O ja?’ zegt de matroos.

‘Zeker. Een prinses dient grondig onderwezen te worden, en dat is geen kleinigheid.’

‘O nee?’

‘O hemel, nee. Ze moet nog zóveel leren voor ze klaar is voor de grote dag. En heel vlot gaat het allemaal niet.’

‘O,’ zegt de matroos. Over tafel heen kijken twee paar ogen naar het monstermeisje op haar te kleine stoel. Haar knieën passen maar net onder tafel.

‘Maar we wanhopen niet. Geduld is een schone zaak. Nietwaar, prinses?’

Het meisje schuift haar stoel naar achteren, staat op en loopt de deur uit.

‘Prinses!’ roept de brave dame Morsegat haar na. ‘Als wij van tafel gaan zeggen wij: “Hartelijk dank, ik zal niet meer gebruiken.”’

Maar het meisje heeft haar slaapkamerdeur al dichtgeslagen.

Achter zich hoort ze de matroos zeggen: ‘Ik wil nog wel wat eh... gebruiken. Ken dat ook?’

Krim drankjes

O, het prinsesje groeide wel, maar nergens overheen. Als ze speelde trilden de spiegels in de lege gangen. Als ze huilde schudde het hele paleis. Ze huilde vaak. De koningin kreeg er migraine van.

‘Ga haar dan troosten!’ zei haar man.

De koningin haalde haar schouders op. ‘Wat moet ik zeggen?’

‘Gewoon,’ zei de koning. ‘Lieve dingen.’

monster

Er kwamen nooit lieve dingen bij de koningin op als ze haar dochter zag. Zo harig, zo tandig, zo vreselijk groot... Ze had een dochtertje willen hebben om leuk aan te kleden, om mee te pronken op een rijtoer door de stad. En ze wilde ook wel weer eens een feest geven, of gasten ontvangen. Maar dat kon allemaal niet met dát in huis.

En geen dokter wist raad.

Krimprandjes, wisselbaden, zuremelkdiëten... Niets hielp, niets veranderde het uiterlijk van het prinsesje.

‘Tja, soms valt het zo uit, Sire,’ zeiden de dokters. Ze moesten een beetje schreeuwen om over het geluid uit de kinderkamer heen te komen. ‘U zult ermee moeten leren leven.’

‘Wat heb ik aan jullie?’ riep de koning. ‘Donder maar op!’

Dat deden ze, haastig en zo beleefd mogelijk.

Met zijn ongeschoren hoofd in zijn handen zat de koning op zijn troon. Gehuil klonk uit de kamer van

zijn dochter, gesnik uit het boudoir van zijn vrouw. Hoe kon hij zich zo concentreren op het regeren van het land? Want dat moest ook, natuurlijk.

Gedoe, dacht hij boos. Gedoe en onrust. Dat moet maar snel uit zijn.

Kist

Onrust brengt de matroos. Hij scharrelt over het strandje beneden, sleept wrakhout uit de branding, schreeuwt een beetje tegen de meeuwen, die even hard terugschelden. Het meisje kijkt telkens naar buiten. Ze moet haar geschiedenis leren, ze is vreselijk achter met haar tafels, en waar is haar borduurwerk gebleven?

‘IK WEET HET NIET,’ fluistert ze. **‘KWIJTG ERAAKT OF ZO. HET SPIJT ME.’**

Maar ze weet best waar het is: volgesnoten en weggepropt in een broekzak beneden.

‘Heel slordig om zo met uw werk om te gaan. Een prinses is altijd netjes en precies.’ De brave

dame Morsegat trekt een schoon wit lapje uit de kast. ‘Maar ik zal het voor deze keer door de vingers zien. Begint u maar opnieuw.’

Eén voor één moet ze de letters weer overtrekken en ze dan kruisje voor kruisje invullen. De G en de E en de D...

‘En netter werken ditmaal. Niet te haastig. Geduld is een schone zaak.’

Beneden sleept de matroos lege scheepstonnetjes uit de branding. Hij keert ze om en gaat met zijn hoofd in zijn handen zitten kijken naar de horizon. Daar is weinig te zien. Leeg is het er, als haar nieuwe lapje.

‘Ogen op uw werk, prinses,’ zegt de brave dame Morsegat.

‘Daar,’ wijst de matroos, als de twee langswandelen, die avond. ‘Dat is er eentje van ons!’

Even uit de kust dobbert een houten kist. De zee duwt hem telkens een stukje dichterbij en trekt hem dan weer terug. Om te pesten, lijkt het wel.

Op een goed en een slecht been hinkt de matroos door de branding. Hij heeft een lang, pluizig touw

gevonden, dat hij als een lasso om de kist heen probeert te werpen. Met één arm valt dat niet mee. Een paar keer lukt het bijna, maar telkens glijdt het touw weer weg. De golven duwen de kist heen en terug, heen en weer terug. *Haha, zeggen ze. Lekker niet.*

‘Ik zou uw been nog niet te veel belasten,’ zegt de brave dame Morsegat. ‘Dat bevordert het genezingsproces niet.’

‘Vast niet,’ gromt de matroos. ‘Maar ik wil die kist.’

‘We kunnen niet altijd krijgen wat we willen. Dat leren we hiervan.’

‘Zeg dame,’ blaast de matroos, ‘dat kun je met haar wel uithalen misschien, maar niet met mij. Ik wil verdomme mijn kist.’

‘En als u godslasterlijke taal uitslaat, dan spreken wij niet meer met u. Oren dicht, prinses. Tijd voor thee en dictee.’

Braaf drukt het meisje haar handen tegen haar oren, maar niet zo stijf dat ze het gevloek niet meer hoort. De woorden zijn nieuw, ze landen ergens in haar als zaadjes van een exotische plant. Viezevuile. Helledonder. Tyfusteringkist.

De brave dame Morsegat is snel doorgelopen, maar het meisje blijft nog even staan kijken als de matroos het touw nog eens gooit. Het kletst in het water. Weer mis.

‘Sta je mij een beetje uit te lachen?’

Ze schrikt en schudt haar hoofd. Natuurlijk niet. Ze wou gewoon even zien of hij hem binnen zou halen, die tyfusteringkist. Hoe zou het zijn om dat hardop te zeggen?

‘Hé meisje, haal jij ’m anders even voor me uit het water? Ja?’

Ze schrikt. Zij?

‘Ik zou het zelf doen, maar eh...’ Hij steekt zijn geknakte enkel uit.

‘**PRINSESSEN ZWEMMEN NIET,**’ mompelt ze.

‘Je hoeft niet te zwemmen, zo diep is het niet. En jij bent lang zat, toch?’

Haar wangen kleuren meteen. Veel te lang, veel te groot, veel te...

‘Een paar stappen en je hebt hem. Toe, liefie...’

Het meisje aarzelt. Het water is streng verboden. Nat worden is streng verboden. Aan de andere kant horen prinsessen hulpvaardig te zijn voor hun mede-

mens. WIE GOED DOET, GOED ONTMOET, heeft ze laatst nog geborduurd.

‘Toe meissie, doe het even voor me.’

Ze kijkt om. De brave dame Morsegat staat er niet om nee te zeggen. De matroos lacht breed naar haar en zij lacht een half lachje terug.

Misschien kan ze hem gewoon even pakken, die vieze vuile teringkist.

En voor ze weet wat ze doet schopt ze haar altijd te kleine schoenen uit (prinsessen hebben kleine zoete voetjes) en loopt een paar stappen het water in. De golven omspoelen haar kuit. Het zand is zacht en de zee is fijn koud aan haar tenen.

‘Prinses!’ klinkt een stem van het strand. ‘Wat doet u! U gaat toch niet zwémmen?!’

Ze hoeft niet te zwemmen. Ze steekt nog ver boven water uit als ze een paar stappen verder door de branding loopt. De zee rukt aan haar rokken en maakt ze zwaar. Maar zelf voelt ze zich wonderlijk lichter dan anders, alsof het water helpt om haar te dragen. Nog een klein stukje, dan is ze er.

‘Hojo prinses!’ roept de matroos haar na. ‘Ja, daar! Pak ’m!’

Ze heeft de kist bijna als haar voet in een kuil stapt. Kopje-onder gaat ze.

De brave dame Morsegat gilt, de matroos brult, zout water vult haar neus en haar mond en even weet ze niet wat boven is en wat onder. Maar dan vinden haar voeten de bodem en duwt ze zich omhoog. Zeewater stroomt uit haar haren en kleren. Zanderig, vissig, zout. Ze wrijft haar ogen uit.

Hier is zij en daar drijft de kist.

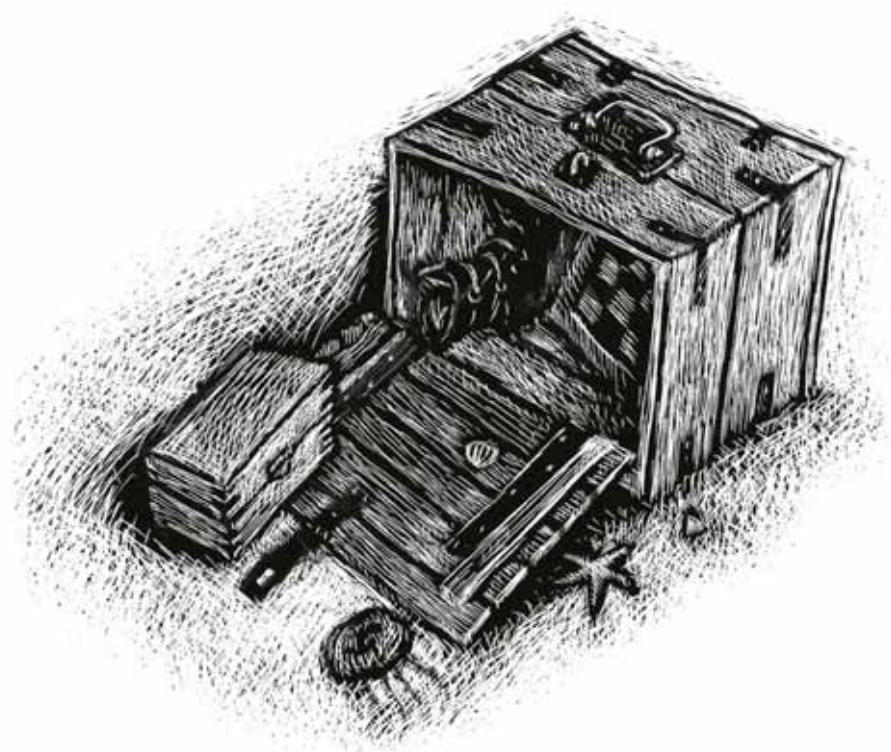
‘Prinses! Aan land! Ogenblikkelijk!’

‘**IK KOM AL,**’ proest ze. ‘**IK HEB HEM AL!**’ Ze duwt het half ondergelopen gevaarte voor zich uit naar het land. Daar kantelt ze hem kopje-over, tot hij op zijn buik in het zand ligt.

De matroos hinkt dichterbij, morrelt even met zijn mes en het deksel valt open. Zeewater, zand, en wat meegelifte kwalletjes gutsen naar buiten. En nog een paar dingen: twee druipende schoenen, een klein houten doosje, een bord met zwart-witte vakjes, iets zwarts.

De matroos raapt het op en wringt het uit.

‘Bill! Idioot! Kijk nou, ik heb je muts!’ brult hij schor over het water. Hij zet het ding op zijn hoofd en krijgt weer van die rooie ogen.

Zij moet meteen naar bed voor straf.

‘Zo ken ik u niet, prinses. Wat bezielde u in ’s hemelsnaam?’ De brave dame moppert en sputtert en loopt met een doekje achter haar aan om water en zand van de vloer te veegen.

Het meisje geeft geen antwoord, want ze weet het ook niet zo precies. Ze wringt haar kousen uit en knoopt haar korset langzaam los.

‘Volgende week komt meneer Maraboe met de voorraadboot, die kan onze gast wel ergens in een haven afzetten,’ zegt de brave dame Morsegat. ‘Dan wordt alles weer gewoon, gelukkig.’

‘**JA, GELUKKIG,**’ knikt het meisje.

‘We hebben nog veel te doen voor het grote moment.’

‘**HET GROTE...?**’

‘Voordat de prins er is. Die blijde dag. Dat bent u toch hopelijk niet vergeten?’

‘**NEE,**’ zegt het meisje. ‘**NATUURLIJK NIET.**’

Prins

De tante van het prinsesje aaide het zachte plekje tussen de kleine hoorntjes. Ze was niet uitgenodigd, de koningin wilde nog altijd niemand ontvangen, zelfs haar zus niet. Maar ze was toch gekomen.

‘Ik wil m’n nichtje weleens zien.’

‘Nou, kijk dan maar,’ wees de koning. ‘Dan zie je het zelf.’ Hij was bij de deur blijven staan; zijn schoonzus stond over het enorme ledikant gebogen.

‘Ik vind het eigenlijk wel meevallen.’

‘O ja? Maak het nou niet wakker alsjeblieft, ze slaapt net.’

‘Ja hoor,’ zei tante. ‘Die haartjes zijn lief.’

‘Lief?’ De koning glimlachte zuur. ‘Het kan niet. Die hoorns, al dat haar, die... Een prinses kan er niet zo uitzien!’

‘Wie zegt dat?’

‘Iedereen zegt dat!’ De koning werd altijd een beetje ongemakkelijk van de zus van zijn vrouw. Ze had van die akelig doordringende ogen. Alsof ze dwars door hem heen keek.

‘O.’ Tante trok het laken een beetje hoger over

het meisje heen. ‘Nee, dan zal het wel. Ik spreek niet iedereen. Maar ja, daar is ze nu eenmaal. Wat doe je eraan?’

‘Daar zijn we dus nog niet uit,’ zuchtte de koning. ‘We denken misschien aan... aan...’

‘Aan gewoon van d’r houden precies zoals ze is?’

‘Eh...’ zei de koning. ‘Nou, dat eh...’

‘Dat is wat erop zit. Je kan moeilijk verwachten dat er een prins aan komt zeilen op een dag, die alles weer goed kust, nietwaar?’

De koning zuchtte weer.

‘Je zus kan er moeilijk aan wennen...’

‘Ach, die zus van mij. Die denkt nog dat het leven een sprookje is. Wij weten wel beter, toch?’

De koning haalde zijn schouders op. Was dat zo? Wist hij dat?

‘Hoe heet ze eigenlijk?’

‘Belle.’

‘Wat een mooie naam.’

‘Tja,’ zei de koning somber. ‘Die hadden we al bedacht voordat ze er was.’

Schaak

Met het schaakbord van Bill op zijn knieën speelt de matroos potjes tegen de wind, de zee en tegen zijn verdronken kameraden, maar daar wordt hij treurig van, ook al wint hij van ze. Hij mist dat stelletje, zweetvoeten, grote bek en alles. Hij mist de wind om zijn hoofd, de deining onder zijn voeten. Zit hij hier, op dit rare eilandje met twee vrouwen, een tanige kwaaië en een harige grote, met verdrietige ogen. Wat doen die twee hier toch? Een beetje huiswerk maken, midden op de mooie zee?

Die brave dame heeft het uitgelegd, toen het meisje even de kamer uit was, maar het is hem nog steeds een raadsel. Iets met een prins in een bootje die komt op een dag.

‘Dat gelooft u toch allemaal zelf niet?’

De brave dame keek zuinig naar het kopje in haar hand.

‘U verkeert niet in die kringen. U weet daar niets vanaf.’

‘Nee, dat zal wel niet,’ had de matroos gemompeld. Blijf toe, dacht hij. Hij keek om zich heen, de

kleine torenkamer rond. Hoe lang zaten die twee al hier? Stapels en stapels papier overal, de planken barstensvol boeken, borduurwerkjes, volgeschreven schriftjes. Het behang schimmelig, de gordijnen rafelig, ramen die verveloos in hun sponningen rammelden. En achter de ramen een lege streep zee.

‘Ze kan wel wachten tot ze een ons weegt,’ zei hij boos. ‘Of is dat juist de bedoeling?’

‘Ik ben niet in de positie om vraagtekens te zetten bij de plannen van mijn opdrachtgever,’ sprak de brave dame Morsegat.

Ze hoorden de voetstappen van het meisje alweer in de gang. Zacht lopen, dat kon ze niet.

Daar wandelt ze, over het pad langs zijn schuurtje. Het lijkt of ze vaker langsloopt dan eerst, denkt de matroos. Ook in haar eentje. Hij wenkt haar.

‘Potje? Jij en ik?’

Ze grinnikt verlegen.

‘**IK KAN NIET SCHAKEN,**’ donderfluistert ze.

‘O, dat leer ik je zo.’ Hij zet het bord op de kist en stelt de stukken op. Zwart aan de ene kant, wit aan de andere. Met een buiging wijst hij naar de andere ton.

‘Neemt u plaats, prinses.’

Ze blijft staan en fronst.

‘Ik lach je niet uit hoor. Kom, het speelt vast leuker met jou dan met wie er allemaal niet zijn, toch?’

Ze blijft staan waar ze staat.

‘**IK WEET NIET OF...**’

‘Kom op, niet flauw doen. Spelen.’

Klauw

Haar rok wordt meteen zanderig en vuil op het tonnetje. Heel dichtbij is de matroos zo... Ze ruikt zijn zweetlucht, zurig en wild. *Stormvloek* leest ze op zijn arm. Wat zou dat betekenen?

Hij pakt de stukken op, één voor één. Ze zijn zwart en wit en dragen kroontjes.

‘Kijk, prinses. Dit is de koning. Daar gaat het om, snap je?’

Ze knikt. Natuurlijk, het gaat altijd om de koning. Haar vader de koning, die ze zich nog maar heel vaag herinnert. De prins die komt op een dag, en die...

‘Die koning moet om.’

‘OM?’ Ze kijkt hem aan.

‘Neerhalen, dat is het spel. Mat heet dat. Dan win je. En deze...’ Hij pakt een groot zwart stuk met een veel kleiner kroontje.

Dat is zij dan, natuurlijk. Groot, donker en lelijk. Zij moet in de hoek staan en wachten en werken en haar best doen en wachten.

‘Kijk hoe die kan springen. Hierheen en daarheen. En zo mag ook.’ Verbaasd kijkt ze naar de hand met het zwarte stuk. Het springt over paarden, torens en lopers heen. En die vallen dan om.

De matroos vertelt verder, laat de paardensprong zien, en hoe torens schuiven.

‘Snap je, prinses?’

Ze knikt en schudt haar hoofd, allebei een beetje.

‘Genoeg gepraat. Spelen. Jij begint.’

Voorzichtig schuift ze een witte pion een hokje vooruit.

‘Twee vakjes, niet zo bescheiden.’ Hij verschuift de zijne. Daar gaan ze.

Aarzelend springend en schuivend draaien de twee om elkaar heen. Torens rechthoekig, lopers diagonaal.

naal. Als ze het paard verkeerd laat springen pakt hij haar hand.

‘Nee, zo. Weet je nog?’

Ze knikt en trekt haar hand gauw weer weg.

‘Hoppekee, je weet het wel. En dan doe ik dit!’

Hij komt achter haar aan met de zwarte loper. ‘Die heeft net zo’n naar zuinig bekje als die brave dame boven, zie je?’

Ze giechelt, want het is zo.

‘Sla dan, kom op, met je koningin!’

Ze pakt het stuk op, en aarzelt.

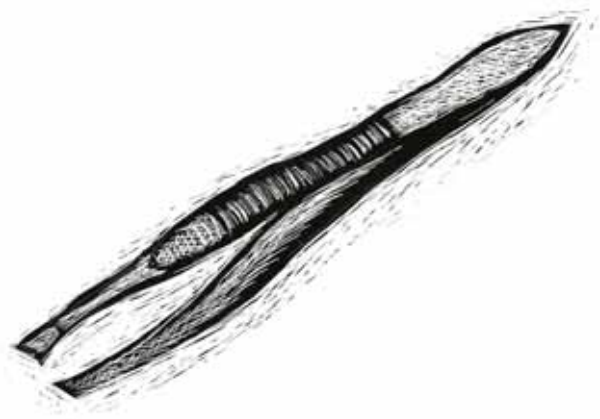
‘Je kan d’r met een klauw platslaan, weet je,’ grijnst de matroos. ‘Makkelijk.’

Klauw? Het doet zeer, alsof hij haar geslagen heeft. Ze verbergt haar hand gauw in haar rok.

‘IK MOET WEG.’

Ze schuift haar tonnetje achteruit en hobbelt naar huis. Hij roept haar iets na, maar ze luistert niet.

Boven zit de brave dame Morsegat al klaar met het pincet. Onthaaravond vanavond. Het doet altijd zeer, maar een prinses hoort nu eenmaal haarloos en

glad te zijn. Het meisje klemt haar kiezen op elkaar en kijkt maar een beetje naar buiten.

Het strandje is leeg, de matroos is waarschijnlijk al op zijn meelzak gekropen. Op de kist staat het bord met de stukken nog precies zoals ze het achtergelaten heeft.

Pling plok gaat het pincet. Haartjes dwarrelen op de grond.

In de haarzakjes onder haar huid begint met het uittrekken van elk haartje meteen weer een nieuwe te groeien.

Vuurtje

Ze hebben niet nog een keer geschaakt, en nu is het opeens al zondag. Morgenochtend komt het voorraadbootje dat de matroos mee zal nemen naar de wal. Het meisje borduurt slordiger dan ooit en ze lijkt de eenvoudigste sommen niet te snappen vandaag.

Beneden op het strand brandt een vuurtje; de matroos staat in de branding op krabben te vissen.

‘Een afscheidsmal,’ heeft hij bedacht. ‘Als dank voor alle goede zorgen.’

Eén voor één lokt hij de beesten naar boven met een touwtje met wat vis eraan. De krabben proberen hem met hun scharen te knijpen, maar hij lacht erom en gooit ze in de pan, waar ze boos verder sissen.

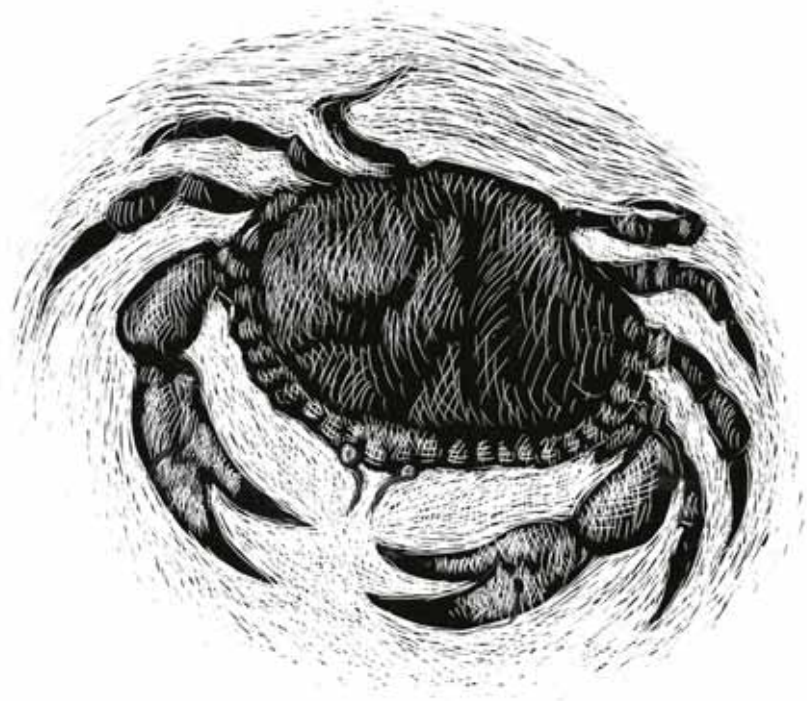
‘Heel vriendelijk hoor,’ moppert de brave dame Morsegat. Voor haar hoeft het niet. ‘Viezigheid met zand eraan, dat is het. En met veel te veel calorieën, prinses. Daar moet maar een week van matigheid op volgen, nietwaar?’

Het meisje knikt verstrooid. Het leslokaal ruikt naar feestvis en brandend hout. En de brave dame Morsegat praat maar.

’s Avonds neemt de dame ook maar een klein hapje feestmaal, en zit ongemakkelijk op haar zanderige tonnetje.

‘Het wordt al donker, prinses. We moeten om uw nachtrust denken.’

‘**NOG HEEL EVEN?**’ Het meisje zuigt op een krabbenschaar. Ze wist niet dat iets wat hier gewoon voorbijzwemt zo lekker kon zijn, zalig zout en een klein beetje zielig.

‘Nog lang niet!’ De matroos wijst. ‘De avond begint net. Kijk die maan, mens!’

Ze kijken alle drie naar boven. Vanuit de grote zwarte hemel kijkt de maan vriendelijk terug. De matroos zingt zacht het lied van de Zeven Zeeën:

*‘De Zwarte is niet zwart,
de Rooie is niet rood
De Stille is niet stil,
want de wind loeit er altijd
Maar de Grote, de Grote
De Grote is zo groot
De Grote is zo wijd...’*

‘Ik ga naar bed.’ De brave dame Morsegat klopt het zand van haar jurk. ‘Ik verwacht u over tien minuten boven, prinses.’

Het verkoelde hout gloeit in het donker. De matroos gooit nog een stammetje op het vuur.

‘Hoe zit dat nou eigenlijk met die prins?’ vraagt hij opeens.

Onder haar haar kleurt het meisje dieprood. Ze is blij met het donker.

‘Komt die echt?’

‘**NATUURLIJK WEL,**’ mompelt ze. ‘**OP EEN DAG.**’

‘En dan?’

‘**DAN, DAN...**’ Wat eigenlijk? Ze heeft het zich zo vaak voorgesteld, ’s nachts in haar bed. Een echte prins die zich niet afschrikken laat door het monster, die van haar zal houden precies zoals ze is. En dan, met een zoen...

Ritst haar monsterlichaam dan open en stapt ze naar buiten als mooie prinses? Smelt het van haar af, als was boven een kaars? Gebeurt het met tover, een flits en een knal?

Alles lijkt raar, met de levende matroos naast zich. En erg onwaarschijnlijk. Een sprookje.

Ze kijken een tijdje stil naar de vlammen.

‘**WAT IS STORMVLOEK?**’ vraagt het meisje dan.

De tanden van de matroos lichten op in het donker.

‘Dat is... was ons schip. Een kei van een schuit. Nou ja... Voor die pokkestorm d’r naar de zeebo-dem vloekte...’ Hij zucht. ‘Maar ik vind wel een

nieuwe hoor, als m'n arm het weer doet. Boten zat. Ga je anders mee, morgen?’

‘**MEE?**’ Ze schrikt. Wat een onzin, wat een rare vraag.

‘De zee is veel groter dan dit kleine plekkie, prinses. Ruimte voor alles is er. De Stille, de Zwarte... De Witte Kliffen...’

‘**DE WITTE KLIFFEN?**’ Ze proeft de naam.

‘Ver weg zijn die, eeuwig ver weg. Maar dat geeft niet. Alle tijd.’

Ze schudt haar grote hoofd.

‘**DAT KAN NIET.**’

‘Waarom niet? Dat geborduurd. En die prins komt toch niet.’

Woedend kijkt ze hem aan.

‘**NATUURLIJK WEL! NATUURLIJK KOMT HIJ... ALS... OP EEN DAG. ALS IK ER KLAAR VOOR BEN, ALS...**’

‘Misschien ben je wel nooit klaar,’ zegt de matroos.

Ze zou hem met een klauw plat kunnen slaan. Maar ze doet het niet.

Ze is een prinses.

Zwaaien

Haar ouders kwamen het prinsesje uitwuiwen, dat wel. Bij het kriecken van de ochtend, vanaf het steigertje achter in de paleistuin. Niemand anders zag haar gaan.

Het bootje van de betrouwbare meneer Maraboe maakte bijna water toen ze aan boord stapte. Haar nieuwe gouvernante paste er maar net bij op het bankje.

Het meisje keek naar het water om de boot. Ze was een beetje bang, ze kende alleen de binnenkant van het paleis.

‘WAAROM MAG IK...’ begon ze. Ze had geleerd om te praten, maar vooral dat ze stil moest zijn. **‘MAG IK NIET GEWOON HIER BLIJVEN?’** Het zinnetje had de hele nacht door haar hoofd gespeeld en nu durfde ze het eindelijk te zeggen. Ze was bang dat haar vader boos zou worden. Dat werd hij ook.

‘Daar hebben we het toch al over gehad.’

‘MAAR ALS IK... MISSCHIEN... IK KAN HET TOCH NIET HELPEN DAT...’

‘O, gil toch niet zo!’ Haar moeder drukte een

hand tegen haar voorhoofd. Alweer een migraine-aanval. Misschien zou dat nu wel minder worden, dacht het meisje. Als ik er straks niet meer ben.

‘Dat zegt ook niemand, meisje. Echt niet. Maar het is nu eenmaal besloten. We denken echt dat het beter is, zo.’

Ze zwaaiden een tijdje, maar hielden er al mee op voor het bootje uit zicht was.

Bootje

De betrouwbare meneer Maraboe zet zakken en kisten op de wal. Hij is de broer van de brave dame Morsegat. Vroeger waren zij tweeën de allerbraafste kinderen van het hele land, vertelt ze weleens. Dat kun je nog wel zien: ze geven elkaar een korte hand bij het komen en een beleefd knikje bij het afscheid. Meer is onzin.

Elke tweede maandag van de maand brengt hij nieuwe voorraden en neemt het afval mee. En nu ook de matroos. Voorzichtig, op zijn goeie voet, stapt die aan boord.

‘Het schaakbord mag je houden,’ heeft hij gezegd. ‘Oefen maar. Voor als we elkaar nog eens zien.’

Wanneer zou dat zijn? denkt het meisje. Nooit, natuurlijk.

‘Tot volgende maand maar weer, zus,’ knikt de betrouwbare meneer Maraboe. Hij start de kleine motor al. De wind is guur en blaast onder de rokken van de twee vrouwen, de grote en de kleine.

‘Heb je meneer wel beleefd bedankt?’ vraagt de kleine. ‘Voor alles wat hij ons eh... geleerd heeft?’

Het meisje knikt en verbergt haar klauwen achter haar rug.

‘t Is goed hoor,’ zegt de matroos. ‘En zonder jullie was ik verzopen. Dus ook bedankt.’

Het meisje wil niet naar hem kijken, maar doet het toch even. Recht in zijn grote bruine ogen. Hij steekt zijn niet-gewonde hand naar haar uit.

‘Ga je echt niet mee?’

‘Mee? Dat monster?’ roept de betrouwbare meneer Maraboe. ‘M’n arme schuitje zou zinken! Daar heb je een vrachtboot voor nodig, een ijzeren boeg!’ Hij grinnikt om zijn eigen grapje, start snel en stuurt weg van de steiger. Het geluid van zijn lach

is langer te horen dan dat van de motor. Maar na een tijdje is ook dat verdwenen en horen ze alleen nog de zee die een beetje tegen het strand klotst.

‘Wel,’ zegt de brave dame Morsegat. ‘Dat was dat. Over tot de orde van de dag, prinses.’

Over het pad lopen ze terug naar de toren, die midden in zee staat. Zo verschrikkelijk ver van alles af.

Gebuld

Het meisje werkt aan de laatste κ. Met kleine kruisjes geeft ze hem een extra krulletje aan zijn poot. Nog een laatste bloemetje, dan is ze klaar. En kan het lapje bij de andere in de kast.

De brave dame Morsegat knikt tevreden.

‘Wat doen we hierna, prinses? Ik dacht zelf aan EIND GOED AL GOED. Wat denkt u?’

Ze hoest, want ze heeft kougevat, vorige week bij dat vieze vuurtje. Het meisje heeft al de hele week alleen moeten wandelen, maar dat vindt ze niet erg.

Als ze naar buiten loopt botst haar hoofd tegen de

deurpost. Ze is alweer gegroeid. Wanneer houdt ze daar toch eens mee op?

Op het strand staan overal zijn voetstappen nog. Ze ziet zijn spijkerzolen en de diepe put van zijn stok. Rond het uitgebrande kringetje houtskool liggen de tonnetjes, en het bord met de stukken staat op de kist van Bill. Ze heeft het niet aangeraakt, ze heeft niet geoefend. Waarom zou ze? Ze gaat hem toch nooit meer zien. En het kan haar niet schelen ook.

Ze wil alweer teruglopen over het pad, maar haar voeten gaan opeens het zand op. Ze lopen zijn sporen na, stampen eroverheen en maken ze onzichtbaar.

Weg ermee, denkt ze. Ze gaat hem mooi niet missen. Ze hoopt dat hij verzopen is. Blij toe. Ze schopt zand over de houtskool en de lege krabben-scharen die daar nog tussen zwerven.

Weg met die rommel.

Van het bord op de kist grijpt ze een handvol schaakstukken, loopt naar de vloedlijn en gooit ze zo ver als ze kan in de zee. Ze buitelen door de lucht en maken kleine plonsjes als ze vallen. De zwarte koning, de koningin. De looper met het valse bekje

gaat erachteraan. En dan alle pionnen en paarden.
De witte koning.

En die tyfusteringprins komt ook nooit natuurlijk. *Plets!*, daar gaat-ie.

Ze grijpt ook het bord en zeilt het door de lucht. Ver van het strand kletst het neer en drijft met de wind naar de horizon.

Hel donder en pokkezooi!

Als ze omkijkt staat alleen de zwarte toren nog op de kist. Daarachter, hoog, de toren waar ze naar toe gestuurd is, honderd jaar geleden.

‘Het is heus niet voor lang,’ zei haar vader. ‘Doe maar goed je best, dan vliegt de tijd. Voor je het weet komt de prins je halen, echt.’

Niemand is gekomen. Alleen de matroos, per ongeluk.

Opeens mist ze hem wel. En wil ze de stukken weer terug. Wil ze op zijn tonnetje zitten en zijn spel spelen.

‘WACHT!’ roept ze. **‘GEEF ZE TERUG, ZEE!’**

Ze hobbelt naar de vloedlijn, schopt haar schoenen uit en pletst de golven in. De witte koning ziet

ze zo, de brave dame looper drijft ook langs, maar de andere stukken ziet ze niet. Ze zoekt en kijkt en woelt in het water, maar het is leeg als het strand zonder matroos. Het strekt zich uit tot de horizon.

Ze loopt verder en de zee komt hoger en hoger. Koel is het water. Net als toen maakt het haar lichter. Haar voeten laten de bodem los en dan zwemt ze opeens.

Ze zwemt, en hoe verder ze zwemt, hoe minder het haar kan schelen.

Als ze omkijkt lijkt alles achter haar opeens klein, bijna nietig. Zelfs de hoge toren. Zelfs al roept iemand daar: ‘Prinses, wat doet u? Prinses, kom terug!’ Het verwaait met de wind.

Is ze wel een prinses?

Ze weet eigenlijk niet wat ze is. Een meisje, een monster, misschien is ze een zeedier, een boot of een vis. Iets dat altijd maar door kan zwemmen zonder moe te worden.

Ze laat zich deinen op en onder de golven, stroopt zwemmend haar rok af, wat absoluut verboden is, en knoopt haar korset los, wat ook volstrekt niet mag.

Als een grote roze kwal met knoopjes drijft het weg.

Ze zuigt haar longen vol lucht, strekt zich uit.

Het water is wijd, ze botst nergens tegenaan.

Nog even, denkt ze. Nog een klein stukje. Ze gaat straks heus wel weer terug. Vast nog wel op tijd voor de thee.

Meeuwen zeilen boven haar, vissen zwemmen onder haar. Er is ruimte voor alles.

De Grote, de Grote, zingt de matroos in haar hoofd. *De Grote is zo wijd*.

In de glinstering van de zon op het water lijkt het of ze iets ziet. Alsof in de verte een boot aan komt varen. Verbeelding natuurlijk, maar ze ziet het toch: steeds even wel, dan weer niet, dan weer wel.

Daar is hij dan, denkt ze. Eindelijk. Dan is het vandaag, die blijde dag. Een zeil zo wit als zijn gebit. Zal ze zwaaien? Hierheen, prins!

Maar zij is nat en ontoonbaar. En nog steeds veel te groot en te behaard. En half bloot ook nog. Ze zwaait niet.

Laat maar, denkt ze. Ik hoef niet, ik hoef geen prins meer.

‘Hojo prinses!’ roept een stem over het water. De boot stuurt haar kant op, het is een vrachtboot, ziet ze, met een flinke ijzeren boeg. Iemand buigt zich over de reling en zwaait.

Ze ziet dat er een vlaggetje hoog in de mast is geknoopt.

Als de boot dichterbij vaart kan ze lezen wat erop geborduurd staat:

GEBULD IS EEN SCHONE ZAAK.